

Određivanje pripadnosti mjesnoga govora Staroga Laza u Gorskome kotaru

Crnić Novosel, Mirjana; Marinković, Marina

Source / Izvornik: Hrvatski dijalektološki zbornik, 2022, 31 - 47

Journal article, Published version

Rad u časopisu, Objavljena verzija rada (izdavačev PDF)

<https://doi.org/10.21857/mzvkptlk69>

Permanent link / Trajna poveznica: <https://urn.nsk.hr/um:nbn:hr:186:008587>

Rights / Prava: [In copyright/Zaštićeno autorskim pravom.](#)

*Download date / Datum preuzimanja: **2024-05-28***

Repository / Repozitorij:

[Repository of the University of Rijeka, Faculty of Humanities and Social Sciences - FHSSRI Repository](#)

MIRJANA CRNIĆ NOVOSEL

Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje

Ulica Republike Austrije 16, HR-10000 Zagreb

mcrnic@ihjj.hr

MARINA MARINKOVIĆ

Filozofski fakultet Sveučilišta u Rijeci

Odsjek za kroatistiku

Sveučilišna avenija 4, HR-51000 Rijeka

m.marinkovic@uniri.hr

ODREĐIVANJE PRIPADNOSTI MJESNOGA GOVORA STAROGA LAZA U GORSKOME KOTARU

Gorski kotar prepoznat je u hrvatskoj dijalektološkoj literaturi već pri prvim istraživanjima kao tronarječno područje, a kao eklatantan primjer jezične raznolikosti nerijetko je istican mjesni govor Staroga Laza. Upravo nas je uvrjeno mišljenje o Starome Lazu kao punktu svih triju narječja nagnalo na ovo istraživanje.

Govor Staroga Laza spominjan je dosad samo u kontekstu skupine čakavskih govora u Gorskome kotaru, a rezultati su tih pojedinih istraživanja pokazali da se u sredini sela govori najviše čakavskim ikavsko-ekavskim govorom „slavičkoga tipa“, tj. primorskim poddijalektom navedena dijalekta. Taj se čakavski idiom nadovezuje na primorski krak ikavsko-ekavskih čakavskih govora od Zlobina preko Benkovca Fužinskog, Slemenja, Slavice i Brestove Drage spašajući se s kontinentalnim poddijalektom ikavsko-ekavskoga dijalekta u Jablanu, Presiki i Vrbovskom. Na istočnoj strani sela, prema Ravnoj Gori, starolaški je govor kajkavski, bliži ravnogorskemu, koji pripada zapadnomu poddijalektu kajkavskoga goranskog dijalekta, a na zapadnoj je strani sela u susjedstvu štokavskih mjeseta Općine Mrkopalj bliži novoštokavskomu ikavskom govoru, kakav je u Mrkoplju.

O tome je dosad malo pisano, kao i o većini goranskih čakavaca, što nas je do datno potaknulo na ispitivanje izvornih starolaških govornika. Ovim se istraživanjem nastoji potvrditi ili opovrgnuti teza o starolaškoj tronarječnosti, tj. analizom prikupljene građe u radu se podastire suvremenija dijalektna slika tog područja.

1. Uvod

Star Laz nalazi se u Gorskome kotaru na području Općine Ravna Gora. Smješten je u uzdužnoj dolini 4 km JZ od kajkavske Ravne Gore i 6 km SI od štokavskoga ikavskog Mrkoplja.¹ Prema popisu stanovništva iz 2011. u selu je evidentiran 201 stanovnik, dok noviji podatci iz 2021. pokazuju smanjivanje stanovništva u Starome Lazu na 145² popisanih žitelja.

Imenica *laz* čest je apelativ u hrvatskoj toponimiji, a o njegovoj proširenosti na gorskotarskome prostoru govore i dva naselja slična imena u susjednoj Općini Brod Moravice.³ Lazom se u toponomastičkoj literaturi obično determinira »iskrčeno mjesto radi dobivanja obradiva tla« (Šimunović 2005: 240), a u Gorskome kotaru, između ostalog,⁴ nosi dodatno značenje: puteljak kojim su prolazile Osmanlije plijeneći i uništavajući sve pred sobom. Upravo zato prvi ga stanovnici nazivaju *Starim Lazom*.⁵ Naseljen je izgradnjom Karoline (1725.) i dozvolom carice Marije Terezije,⁶ kada na opustošena područja Frankopani i krajiški kapetani naseljavaju novo stanovništvo.⁷ Godine 1772. zabilježeno je 6 kuća sa 17 stanovnika, a 1787. 45 domaćinstava u tome mjestu, što je ujedno i početak razvoja samoga sela.⁸ Prema podatcima u dijalektološkoj literaturi, Lazarci su (kao i svi čakavci na zapadu gorskotarskoga areala, u delničkoj općini)⁹ na područje Gorskoga kotara doseljeni, podrijetlom vjerojatno iz vino-

¹ Od okolnih je najbližih čakavaca zapadnoga (u Brestovoj Dragi) i istočnoga (u Jablanu) tipa Stari Laz udaljen 12, odnosno 14 km.

² Ispitanici su nas tijekom recentnoga istraživanja (2022.) upozorili da je stvaran broj ljudi koji danas doista žive u Starome Lazu unekoliko manji.

³ Riječ je o selima Stari Lazi i Novi Lazi. U jednome od rijetkih radova koji se bave gorskotarskom toponimijom apelativ *laz* obilato je potvrđen i u anokonimskome fondu (Barac-Grum 1990).

⁴ Imenica je *laz* u suštini više značna. *Hrvatski jezični portal* donosi čak četiri njena značenja: 1. dio brdske kosine podesan za savlađivanje hodom; lazina, opal; 2. put u šikari utaban gaženjem; lazina; 3. otvor kojim se ulazi/izlazi u neki prostor; prolaz; 4. obradivo tlo nastalo krčenjem šume; krčevina (https://hjp.znanje.hr/index.php?show=search_by_id&id=e19mXRU%3D, pristupljeno 1. 3. 2022.). Usp. i Skok II (1972: 278–279).

⁵ *Näši prädjedi su iz Hrélina, prèzimena svà, i tû su, ti je Mîško sìgurno govòril, tû je bìlo svè šùma, i ònda su bìzali od Tûrci, i tû su se Primòrci nasefàvali, i tô se je kÿčilo. Zàto rëčeju Stàri Láz.*

⁶ Više o tome v. Kruhek (1981: 303, 308–309) i Strohal (1993: 84–85).

⁷ Osmanlije u dr. pol. 16. i u 17. st. više ne prodiru tako često u Gorski kotar, a naseljavanje toga područja novim stanovništvom traje sve do 18. st. U granično područje prema Osmanskom Carstvu krajiški kapetani naseljavaju različito stanovništvo u Gomirje, Vrbovsko, Dobru, Moravice, Stari Laz, Sušicu, Mrkopalu i Lič. Usp. Kruhek (1981: 52).

⁸ »Stari se *laz* (sic!) razvio istom u prvoj polovici 18. vijeka uz gotovu već Karolinsku cestu« (Strohal 1935: 143).

⁹ Pobrojavši prethodnu literaturu o goranskim čakavcima, Lukežić (1990: 24) zaključuje kako ti radovi »potvrđuju da su čakavski ikavsko-ekavski govor u delničkoj općini u Benkovcu Fužinskom, Brestovoj Dragi, Cagaru, Poljičkoj Kosi, Slavici, Sljemenu i Starom Lazu«.

dolskoga kraja,¹⁰ za razliku od ostalih – starosjedilačkih – govora primorskoga poddijalekta (usp. Lukežić 1990: 106).

Prve zapise o jezičnome identitetu Staroga Laza dao je Rudolf Strohal u knjizi *Uz Lujzinsku cestu* 1935. navodeći da se u Lazu »koji pripada pod rimokatoličku župnu crkvu mrkopaljsku, a pod upravnu općinu ravnogorsku¹¹ (...) govore još i danas sva tri hrvatska narječja« (1993: 143).¹² Na tragu Strohalova tumačenja, govoreći o ispremiješanosti stanovništva na području Gorskega kotara, i Josip Lisac (1997: 158–159) ističe fenomen tronarječnosti u tome mjestu.¹³

Unatoč svome zanimljivomu identitetu, govor Staroga Laza sve do novijeg doba ipak nije zasebno analiziran. U djelima s kraja 20. st. spominje se samo uzgred, kao govor čakavskoga identiteta u sintetskim prikazima goranskih govora te u monografiji o ikavsko-ekavskome dijalektu. U toj je literaturi starolaški govor tretiran kao nesumnjivo čakavski punkt – dio primorskoga poddijalekta čakavskoga ikavsko-ekavskog dijalekta (Lukežić 1990: 106), odnosno kao govor koji pripada zapadnomu (slavičkomu) govornom tipu goranskih čakavskih govora¹⁴ – »kao prirodni produžetak primorskih čakavskih govora« (Barac-Grum i Finka 1981: 422). Isto je tumačenje preuzeto u kasnijim preglednim radovima o gorskotarskoj tronarječnosti (Malnar 2010; Crnić Novosel 2013; Crnić Novosel 2019). Uz Stari Laz, goranski su zapadni čakavci i oni u najbližoj mu Brestovoj Dragi, potom Slavici, Slemenu (Pod Sleme¹⁵) i najudaljenijem Benkovcu Fužinskem, koji se na geolingvističkoj karti Gorskega kotara nalazi između kajkavskih Fužina i čakavskoga Zlobina. Govor Staroga Laza najistočniji je govor zapadne

¹⁰ O tome govore i povijesne činjenice, rijetko zabilježene u literaturi o Gorskome kotaru: »Kako god su Frankopani i Zrinski od 15. stoljeća zaposjedali Gorski kotar – naseljavali su ga čakavskim stanovništvom iz svojih nedalekih vinodolskih i primorskih posjeda, i to pretežno njegova današnja rubna područja od jugoistoka do sjeverozapada« (Barac-Grum i Finka 1981: 419). U kontekstu utvrđivanja podrijetla stanovništva Staroga Laza valja spomenuti da je i jedan od naših ispitnika potvrdio razvijenu svijest o bribirskim korijenima svoje obitelji.

¹¹ O omeđenosti Staroga Laza, pa tako i Cagara i Kose, jakim općinama svjedoče i povijesni podaci prema kojima su se i Ravnogorci i Mrkopaljci borili da Stari Laz bude u sastavu njihovih tadašnjih trgovista: »Ravnogorci posebno traže (...) Da selo Kosa i polovina Staroga Laza pod oblast trgovista se podmetne. Buduće tako sama žele. Mrkopalj također ima neke svoje zahtjeve, prije svega da se pol sela Starog Laza kao i sela Sungeri pod oblast njegovu podmetnu (...)« (Kruhek 1981: 308).

¹² Zbog nedostupnosti prvoga izdanja iz 1935., ovdje se koristimo podatcima iz pretiska objavljenog 1993.

¹³ »No, ispremiješanost stanovništva tolikih je razmjera da su npr. u selu Stari Laz kod Ravnogore registrirani i kajkavci i čakavci i štokavci pa su, dakle, susjedi postali oni koji to prirodnim razvojem ne bi mogli biti« (Lisac 1997: 158–159 prema Strohal 1935: 98).

¹⁴ U Gorskome su kotaru zastupljeni i govorovi koji pripadaju istočnomu čakavskomu govornom tipu koncentriranom oko Vrbovskoga (usp. Barac Grum i Finka 1981: 421).

¹⁵ O inačicama ovoga toponima v. Crnić Novosel (2019: 29, bilj. 115).

goranske čakavštine.¹⁶ Za zapadni se govorni tip, kojem ovi govorovi pripadaju, a koje obilježuje konzervativizam na svim jezičnim planovima, tumači da je sličan primorskim čakavskim govorima (Barac-Grum i Finka 1981: 420; Lukežić 1990: 106–108).

Prema tumačenju Barac-Grum i Finke (1981: 422) čakavština se u Lazu produžuje do Kose, dok se u Poljičkoj Kosi već zapaža jači štokavski prođor mrkopaljskoga tipa. Slično se može reći i za Cagar koji je kajkavski jer je u predjelu koji nastanjuju kajkavci ravnogorskoga tipa.¹⁷ S obzirom na to da je riječ tek o administrativnoj pripadnosti, stanovništvo na starolaškim uzvisinama – zapadno na Kosi (štokavci ikavci iz Mrkoplja) ili istočno u Cagaru (kajkavci iz Ravne Gore) – nije uključeno u analizu ovoga primarno čakavskoga govora, koncentriranoga u središnjem dijelu sela (u dolini – samome centru), sa svojim zapadnočakavskim goranskim obilježjima.¹⁸ Po svoj prilici, govor Staroga Laza s kratkim prekidom u kajkavskoj Ravnoj Gori čini prirodnu sponu između primorskoga kraka čakavaca s ikavsko-ekavskim govorom mjesta Jablana (pripadnika istočnih goranskih čakavaca uz Stubicu, Senjsko i Vrbovsko)¹⁹ te se tako udružuje s kontinentalnim ikavsko-ekavskim govorima.

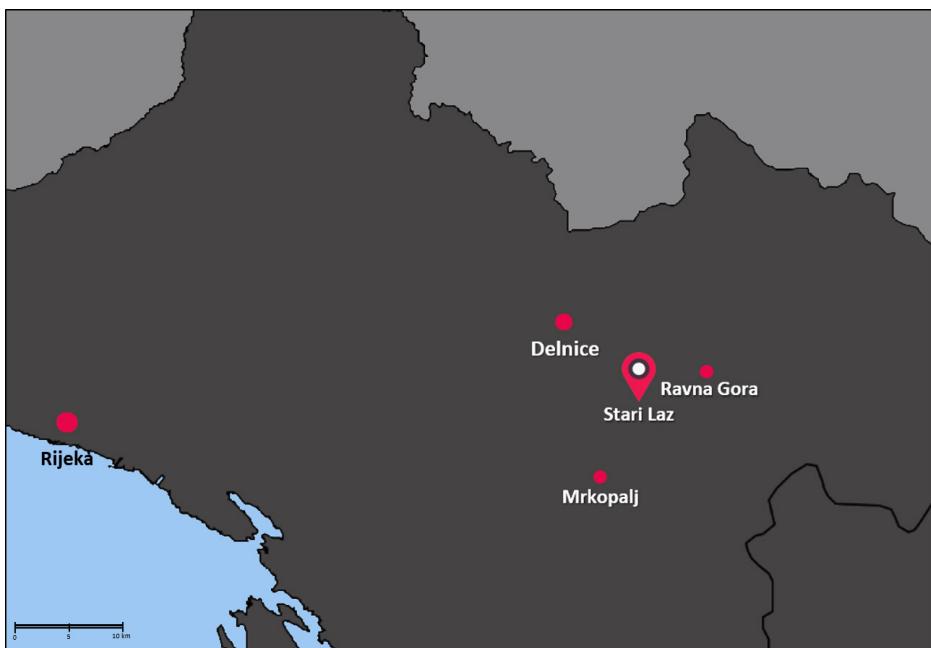
Takva zavodljiva administrativna zavrzlama i pripadnost pojedinih nečakavskih dijelova Starome Lazu (Kosa i Cagar) navela je neke istraživače na zaključak da je Stari Laz tronarječan – što je administrativno točno, no ne i lingvistički – te nas potaknula da terenskim istraživanjem prikupimo relevantne podatke za utemeljenu klasifikaciju ovoga govorja. Potvrda tomu je i ova analiza s probirom fonoloških i morfoloških značajki prema tradicionalnom dijalektološkom ključu.

¹⁶ Valja istaknuti da se, osim navedenih, na zapadnome prostoru Gorskoga kotara nalazi i čakavski punkt Mrzla Vodica koji je dijelom čakavskog ekavskog dijalekta (usp. Vranić 2005) pa se kao takav ne ubraja u korpus ikavsko-ekavske goranske čakavštine.

¹⁷ Danas su Cagar i Kosa dijelovi koji administrativno pripadaju selu Stari Laz, a geografski (i jezično) je Cagar bliži Ravnoj Gori, a (Poljička) Kosa Mrkoplju. U popisima stanovništva iz 2011. i 2021. nisu zabilježeni kao zasebna sela, a niti u prethodnoj literaturi (*Gorski kotar* 1981.) nisu uvršteni u pregledne tablice o narodu na gorskotarskome području (iz matičnih knjiga pripadajućih župa), a među kojima se Stari Laz nalazi. Usp. Kruhek (1981: 308). Cagar i Kosa se kao administrativne jedinice ne spominju ni u Hrženjakovu popisu naselja Općine Delnice (1993.) niti su ubicirani na kartu *Gorskoga kotara sa katastarskim općinama* u knjizi Antuna Burića o goranskim prezimenima (1983.). U popisu se prezimena Kosa spominje.

¹⁸ Govoreći o Starome Lazu, Strohal (1993: 143) također, ne spominjući Cagar i Kosu, potvrđuje tezu da se »na vrhu sela govoriti štokavskim ikavskim narječjem otprilike onakvim kao u Mrkoplju, u sredini sela čakavskim narječjem, a na dnu sela kajkavskim narječjem otprilike onakvim kao u Ravnoj gori (sic!!)«.

¹⁹ Usp. Lukežić (1990: 28).

Karta 1. Geografski smještaj Staroga Laza²⁰

2. Metodologija i cilj rada

S ciljem klasificiranja govora Staroga Laza i njegova uvrštanja na dijalektološku kartu Gorskega kotara, ali i hrvatskih dijalekata uopće, ovo se istraživanje provodilo u različitim razdobljima. Godine 2012. provedeno je inicijalno ispitivanje goranskih zapadnih čakavaca (usp. Crnić Novosel 2013), kojima pripada i starolaški govor, pa je u tome selu ispitana nekolicina autohtonih govornika koji su u to vrijeme još predstavljali NORM-ispitanike.²¹ Ispitivanje je nastavljeno u 2020. metodama spontanoga govora, ali i upitnicima za ispitivanje fonoloških i morfoloških značajki. U konačnici, jezične su osobitosti ovoga govora preispitane dodatnim ciljanim upitnikom početkom 2022.

Ovdje valja napomenuti da se u desetak godina, sudeći prema popisu stanovništva, ali i stanju zatečenom u selu prilikom višekratnih terenskih istraživanja, stanovništvo prorijedilo, a osobito je malo autohtonih govornika, tzv. idealnih²² za klasična dijalektološka istraživanja. U skladu s odabranim postulatima genetske lingvistike kojima se u ovome radu priklanjamo, u analizi prikupljena mate-

²⁰ Kartu je izradila Antea Juraga, na čemu joj srdačno zahvaljujemo.

²¹ Više o tome v. Chambers i Trudgill (1998: 29). Usp. i Bašić i Malnar Jurišić (2016: 66–67).

²² Prema Hraste (1959–1960: 76–77).

rijala fokus je stavljen na one potvrde koje su konzervativnije i koje zrcale nešto starije stanje starolaškoga idioma. Uzevši u obzir dosadašnji opći nedostatak dijalektnih potvrda iz Staroga Laza te u težnji da se rekonstruira ranija dijalektna slika i posljedično identificira dijakronijska pripadnost analizirana govora, ovo se istraživanje temelji na snimkama spontanoga govora starijih govornika (rođ. 30.-ih godina 20. st.), ali i onih srednje životne dobi (rođ. 50./60. god. 20. st.) koji poznaju govor svojih starih uspoređujući ga s mijenama u suvremenom starolaškom govoru. Mlađih govornika gotovo da i nema s obzirom na to da već od osnovnoškolske razine obrazovanje stječu izvan rodnoga mjesta, što često rezultira trajnim preseljenjem u veće mjesto ili grad.

Zbog svega navedenog, više je zadatak ovoga rada. Prvi je zadatak preispitati navode o postavljenoj tronarječnosti na tome području, i to pomoću opisa fonoloških i nekih morfoloških značajki ovoga govora, tj. njegova središnjega dijela – jezgre naselja u udolini (*lazu*). Drugi zadatak proizlazi iz prvoga: dobivenim jezičnim osobitostima pokušat ćemo preciznije odrediti narječnu i dijalektnu pripadnost govorova Staroga Laza te ga s većom sigurnošću smjestiti u korpus ostalih (ne)čakavskih govorova Gorskoga kotara.

3. Fonologija²³

3.1. Vokalizam

Refleksi polaznih vokala ne razlikuju se, kao u goranskih kajkavaca, s obzirom na duljinu sloga te se u potpunosti podudaraju s prepostavljenim čakavskim razvojem. Uz to, potvrđen je monoftonški inventar.

Općeslavenski je poluglas u govoru Staroga Laza reflektiran u vokal *a*:²⁴ *măša*, *Văzam*, *s mănon/mănum*, *vălen* ‘odmah’, *kădi* ‘gdje’ (*Kădi si bîl? A nè znan kădi drûgdi da ga je vîdel...*), *zavăvik*, *băzga*, *dăš* ‘kiša’, *dân*, *pâń*.²⁵ Prefiks i prijedlog **və*(-) > *və*(-) razlikuju se u odrazima. Kontinuanta prefiksa **və-* razvila se u *ə*: *nûtra*, *tôrak*, *zêt* ‘uzeti’, *zêla/zêl* rpr. Opcionalno se na temelju potvrđa *udovîca*, *ünuk/ünuka* te *üvik* može govoriti o razvoju **və-* > *u-*, no nije posve

²³ S obzirom na to da cilj ovoga rada nije sveobuhvatan fonološki opis starolaškoga govora, već određivanje njegove dijalektne pripadnosti, u analizu nisu uvršteni dijakronijski procesi svih polaznih vokala i konsonanata. Težište je na onim jedinicama čiji odrazi doprinose u identificiranju i pozicioniranju navedenoga idioma na dijalektnoj karti Gorskoga kotara.

²⁴ Brojni starolaški primjeri potvrđuju nepreventivnu vokalizaciju, jezičnu karakteristiku koja se u starijoj dijalektološkoj literaturi tradicionalno pripisuje govorima čakavskoga narječja. Budući da je poluglas u slaboj poziciji i u nečakavskim govorima reflektiran u neki od vokala (usp. kajkavski *meša*, *meļin* ‘mlin’, *vavek* ‘uvijek’, *menum* ljd. i sl.) i da navedenu pojavu treba dodatno istražiti na većem broju potvrda i u drugim govorima, dalje u radu nismo rabile taj termin.

²⁵ Općečakavski leksem *malin* nije ovjeren; u mjestu nema mlinu, nekoć je postojaо u obližnjoj Leskovoj Dragi; ispitanici za tu gradevinu rabe potvrdu *mlin*.

jasno je li riječ o novijoj pojavi u govoru. Prijedlog *və* sustavno je zamijenjen kontinuantom *va*, s tendencijom ispadanja u određenim sintaktičkim uvjetima: *va d̄vin, va kūci, va cōšku, va cr̄kvu, va Dēlnican, va Morāvice, va misēcu, va zrâk; jâ bum šâl Mrkōpał, dôjden Mrkōpał, pôc gostiônu.*

Refleks jata oslikava Jakubinskij-Meyerovu zakonitost: *bêle, blêd, cvêt* (uz češće: *rôzica*), *kolêno, vêtar, srêda, lén* (uz inačicu: *lênav ko c̄yna zémbla*), *lêvo, têl* rpr. m. jd., *město* ‘umjesto’, *srêda, gñézdo, nevësta, sêno, sùsed, mlët, pésak, célo lèto, dède Gjd., zvêzda; svìto, snig, dì* ‘gdje’, *rič, lipo, vrìmena Gjd., dvìsto, bìžat, grîx, črîvo, rìzat, üvik/zavâvik, sìdim* 1mn. prez., *vriču Ajd., mlíko, mìsec, lik* ‘lijek’, *cîpat inf., rîpa, ilo se rpr. s. jd. (Ôte ist!), potîrat, sikìra, nedîla, dîte – dîca, mîsit têsto, žlib, lîšnak, mèdvid, svîća, cîv, slîp, mîsat.* Očekivano, ikavski odraz javlja se u relacijskim morfemima te na dočetku riječi: Ljd. *va kùci, va cr̄kvi*; Djd. *cûri, k mâši; kâdi* ‘gdje’, *dvi* (i: *obadvî*). Kod pojedinih su ispitanika potvrđene i dvostrukosti, kao i iznimke od spomenuta pravila: *gòri||gòre, döli||dôle, preko||priko*. U govoru je Staroga Laza potvrđen i razmjerno ograničen broj primjera s jekavskim odrazom jata: *pjèške||pjèšice, pjèsma, pjèvat*. Pojava je to koja nije strana ni obližnjim štokavskim (Crnić Novosel 2019: 83), niti drugim zapadnočakavskim govorima Gorskoga kotara (Crnić Novosel 2013: 24).

Tipično čakavsko obilježje zamjene prednjega nazala vokalom *a* u posebnom fonološkom okružju (tip *jazik*) ovjereno je tek u primjeru *jäčmen*, što je podudarno s mnogim goranskim govorima koji interferiraju s čakavskim sustavima (usp. Marinković 2018: 120; Crnić Novosel 2019: 75). U ostalim potvrdama ne nalazimo tu zakonitost: *jëzik, žët inf.*²⁶

Odrazi stražnjeg nazala i slogotvornog *l* također pokazuju očekivan čakavski razvoj: *mûž, rûka, klûpa, vûk*. U glagola druge vrste poopćen je sufiks *-ni-*, kao i u ostalih goranskih govorova: *mëtnit, pogînit, pogînil* rpr. m. jd.

3.2. Konsonantizam

Konsonantizam analizirana idioma inventarom i distribucijom jedinica, kao i razvojnim procesima, pokazuje čakavsku osnovu, što se najbolje ogleda u rezultatima jotacije primarnih i sekundarnih konsonantskih skupova, ali i drugim markerima čakavštine koje ćemo u nastavku prikazati.

Govor razlikuje foneme *ć* (< **tj*) i *č* (< **č*). Fonem *ć* nastao je jotacijom polaznoga **t* (*nôć, svîća*) te sekundarnoga **təj*: *brâća, nèćaki Nmn.* Potvrde *listje* i *smètje* svjedoče ipak da je jotacija sekundarnoga skupa u ovome idiomu novijega datuma. Odraz primarnoga **d̄* i sekundarnoga **dəj* nije isti. Jotacija primarnoga dentala rezultirala je odrazom *j*, a sekundarne skupine zvučnom afrikatom srednje artikulacije *ž*: *mlâja* (Ôna je *mlâja od mène*), *brîja* ‘stelna’, *zagrâjeno* tpr. s. jd.,

²⁶ U značenju ‘jetra’ u uporabi je turcizam *žigerice*.

tûji, mëja, sâja ‘čađa’, *râjše* komp., *žêja*, *släje* komp., *preja*; *rôžak, rôžen*. Fonem je ž potvrđen i u primjeru *grôžže*, no s obzirom na to da zbog klimatskih uvjeta ta kultura ne uspijeva u podneblju Staroga Laza, riječ je vjerojatno o leksemu preuzetom iz standardnoga jezika pa na temelju njega ne možemo suditi o razvoju skupine **zdz*. Potvrđen je i u primjerima *žžav, hžža*,²⁷ no i njih tumačimo novijim inojezičnim utjecajem. Fonem ž u sustavu nije uspostavljen (usp. *svedôžba*), a primljenice su transfonemizirane fonemom ž (usp. *žep, žigerica*) ili već prethodno razvijenim fonemom ž (usp. *žževica*). Jotacija skupova **stj* i **skj* rezultirala je skupom šć: *šéâp, dvorišće, išćen* 1jd. prez., *prošćene, ognišće, pišće* ‘pile’, *natâšće, křšćena, kršćene, prišć, xrtišće* ‘leđa’.

Dočetno -l očuvano je u svim kategorijama, na dočetku finalnoga sloga imenica, pridjeva i jednine glagolskih pridjeva radnih muškoga roda te na dočetku medijalnoga sloga osnove riječi: *fažôl, pôsal, pôpel* ‘pepeo’, *pâkal, tôpal, vësel; dëlal, nabrójil, ûmril, îmal, šâl, dôbil, bîl* (*dî je bîl Jôso*), *dôšal, rëkal, stâl, zêl, kùxal, viðel, xiñil, nâbol, zâšal, narêdil, posíkal; pôlnoćka, popèlnak* ‘plahta za lišće’.

U nastavcima i na dočetku nepromjenjivih riječi provedena je neutralizacija -m > -n. Prethodna literatura pripisuje ovu značajku uzobalnim govorima, zastupljena je u obližnjim goranskim novoštovavskim ikavskim govorima Liča, Mrkopljia i Sungera, a poznaju je i čakavci na istoku Gorskoga kotara (Matešić 2006: 42). U govoru Staroga Laza dosljedno je potvrđena: *sêdan, ðsan (osandëset, ðsansto); nê znan, nîman, îman, cûvan, nan* D ‘nama’, *van* D ‘vama’, *sîmin* D ‘svima’, 1jd. prez. *pozâbin* ‘zaboravim’, *lôžin, nê bin, ne srâmin se, san* 1jd. prez. pom. gl. *biti, Lmn. na kôlin, na krâvan, va tîn rôžican, na lêškan, Ijd. lisîcon, dîteton, riþon, rûkun, dîcon, lopâton*.

Kao prepoznatljiv znak prisutnosti čakavskoga supstrata izdvajamo glagolske prefikse *zi-* (< **izə-*) i *z-* (< **sə-*) čije je ujednačavanje i podrijetlo u čakavološkoj literaturi višekratno i različito interpretirano (Belić 1909: 18–19, 1913: 113; Vranić 2005: 271), no uglavnom u kontekstu obilježjâ govorâ sjeverozapadnoga čakavskog areala. Neki od primjera u kojima su spomenuti prefiksi potvrđeni su: *zîprat* ‘isprati’, *zmérít* ‘izmjeriti’, glagolski pridjevi: *zîbrali, zmöçil, zlegla, zmîšala, zvâdil, spêć – spékla, stôpil*. U potonjim dvjema potvrdama riječ je o pozicijski uvjetovanim inačicama. Naša istraživanja nisu potvrdila ujednačavanje prijedloga *iz* i *z*, no na temelju nekoliko relikata prefiksâ, poznavajući situaciju u drugim, srodnim ikavsko-ekavskim čakavskim govorima (usp. Sokolić-Kozarić i Sokolić-Kozarić 2003: 367–368), može se prepostaviti da je i ono u starijoj fazi govora Staroga Laza bilo živo. I prijedlozi se u zavisnosti o fonološkome

²⁷ Fonem x u ovim je primjerima nestabilna statusa: ispitanici su paralelno ovjeravali potvrde za standardnojezičnu riječ ‘hrđa’ i njene izvedenice i s protetskim x- i bez njega.

okružju javljaju varijantno: *iz Zařisine*, *iz Ríke*, *š nôn*, *š nîn*,²⁸ *z mlîkon*, *z măslon*, *z măščon*, *z ocvírkin*, *s plèxon*.

Konsonant *x* dobro je očuvan, u svima trima položajima u riječi: *xâlīca*, *xrûška*, *xŷbat*, *xîtan* 1jd. prez., *xôdite* (*Po čâ xôdite sîmo?*), *xîladu*, *kùxal*, *ûxo*, *orîxi*, *napûxnile* rpr. ž. jd., *plâxta*, *mîxur*, *măxan* ‘malen’, *lêx* vezn. ‘nego, samo’, *krûx*, *örix*. U obližnjem govoru Mrkoplja koji je opisan kao primjer čakavsko-štokavskoga međuodnosa nestabilan status fonema *x* tretira se kao štokavska pojava (Lukežić 2008: 312; Crnić Novosel 2019: 86–90). S druge strane, stabilna se pozicija velara *x* u konsonantskome inventaru predstavlja markerom čakavskoga sustava.

Slabljenje šumnika na dočetku zatvorena sloga potvrđeno je samo u onim primjerima koji su široko zastupljeni i na nečakavskome teritoriju (*nòxat*, *nòxti*, *lâxko*, *mëxko* – prema dosadašnjim spoznajama i rezultatima vlastitih istraživanja potvrđeni u brojnim kajkavskim govorima) pa se u tome smislu o toj važnoj čakavskoj izoglosi u suvremenome starolaškom govoru ne može govoriti (usp. primjere *mâčka*, *prâsci*, *dëčko*).

Od ostalih konsonantskih značajki izdvajamo: očuvana je stara skupina *čr (*črišna ‘trešnja’, *cîn*, *cîrv*, *črîvo*, ali: *cîven*) i -jt/-jd- u infinitivnoj, prezentskoj te imperativnoj osnovi (*nâjt*, *zâjt*, *dôjt* inf., *dôjdi* 2jd. imp., *izâjde*, *dôjde* 3jd. prez., *nâjden* 1jd. prez.); fonem *f* sastavnim je dijelom suvremenoga konsonantskog inventara postao glasovnim razvojem nakon ispadanja poluglasa (*ûfan se, fâla*) te, u većoj mjeri, primljenicama: *fîruna* ‘zavjesa’, *kâfa*, *sfrîgala* rpr. ž. jd.; proveden je rotacizam (*môren* 1jd. prez., *pomôri* 2jd. imp., *môrda*); fonem *v* u skupini *vs nakon metateze isпадa (*vs > sv > s: *sî* ‘svi’); isпада i u skupini *vl-* (*lâsi*); finalni zvučni šumnici (uključujući i sonant *v*) kod nekih su ispitanika zamijenjeni bezvučnim parnjacima, no fonetska slika na razini cijelogova nije u tom pogledu jedinstvena pa bilježimo, čak i u istih ispitanika, ambivalentne ostvaraje ([*bûbrik*, *vrâk*, *kròv||krôf*, *kîf*, *mrâz*])); protetsko *v-* ne dolazi (*ûxo*, *ûzał* ‘čvor’, *ûjac*); promjena *ra* > *re*, ovjerena djelomično u susjednih goranskih štokavskih ikavaca (Crnić Novosel 2019: 73), u govoru Staroga Laza nije posvjedočena (*râst* inf.).

3.3. Prozodija

Opreka po intonaciji u ovom je sustavu utrnuta i u dugom i u kratkom slogu pa se inventarom prozodemā²⁹ idiom Staroga Laza ubraja među dvoakcenatske

²⁸ U govornika srednje generacije potvrđene su i novije inačice: *s nôn*, *s nîn*.

²⁹ Inventarom, kao i distribucijom naglasaka, prema tradicionalnijim raspodjelama naglasnih sustava idiom Staroga Laza pripadao bi skupini govora sa starijim akcenatskim sustavom (Lukežić 1990: 47–51).

govore. Osim dugog i kratkog naglaska, nenaglašene duljine našim istraživanjem nisu potvrđene. U odnosu na prethodna istraživanja nedalekih goranskih zapadnočakavskih govora Benkovca Fužinskog, Slemenca i Slavice, provođena 80-ih godina prošloga stoljeća, zamjetan je u današnjem govoru Staroga Laza³⁰ određen broj naglasnih inovacija, uz još uvijek dobro očuvana stara naglasna mjesta. Najzorniji odmak od starijega stanja ogleda se u gubitku oksitoneze koja je u spomenutom starijem pregledu dobro posvjedočena (Lukežić 1990: 50). Naši recentni posjeti Starom Lazu nisu je ovjerili ni kod najstarijega ispitanika (obrazac akcenatskoga pomaka pokazuje se u primjerima *žèna*, *jèzik* i *rùka*, što znači da u govoru, očekivano, nema ni duljina kanovačkoga tipa). Valja također istaknuti da ni u prethodnim izvorima situacija sa stariim naglasnim mjestima nije bila posve jednoobrazna (usp. u Benkovcu Fužinskome *klobùkà||klobùka*), no takvi su nesustavni pomaci interpretirani kao individualna tendencija, za razliku od inovativnijih ikavsko-ekavskih sustava kod kojih pomaci predstavljaju sustavnost (Lukežić 1990: 51). Današnju akcenatsku sliku govoru Staroga Laza opisujemo kao cjelinu koja s jedne strane pokazuje odlike konzervativnijih čakavskih sustava, a s druge strane nije rijetkost čuti u zvučnim zapisima dvostrukе ostvaraje (poput: *mixûr||mìxur*, *račûn||ràčun*, *dućân||dùćan*) u iskazima istih govornika te lako zapaziti njihovu jasnu svjesnost o situaciji u kojoj se današnji izgovor unekoliko razlikuje od izgovora njihovih predaka.

Dugi je naglasak potvrđen u svim pozicijama u riječi: na jedinome slogu, inicijalnome, medijalnome i finalnome. Na otvorenoj ultimi nije zabilježen, dok se sa zatvorene ultime najčešće ne pomiče: *dòm*, *bèl*, *blèd*, *mâjka*, *gêmle*, *cûri* 3jd. prez., *crîkvu* Ajd., *tâncaju* 3jd. prez., *črîvo*, *palênta*, *pokâzat*, *šotokâlcî* ‘pletene čarape’, *kupaôna*, *ocvîrki* ‘čvarci’, *želûdac*, *kušîn* ‘jastuk’, *kîpatûr* ‘pokrivač’, *pastîr*, *broštulîn* ‘mlinac za kavu’, *kolâč*, *fažôl* ‘grah’, *selâk*, *tańûr* (uz *plâdan*), *vrgâń*, *kapût*, *minût* Gmn. Ipak, svakako valja još jednom upozoriti kako na dvostrukosti tako i na potvrde koje beziznimno ukazuju na akcenatske pomačke koji su u tijeku: *krümpir*, *mèsar*, *kòtač*, *rùčnik*, *örmar*. S obzirom na doista malen i ograničen broj primjera u kojima je ovjeren čakavski neocirkumfleks u kategoriji glagola, poput potvrdā 3jd. prez. *čûje*, *šîje* i *lâje*, o toj važnoj izoglosi u govoru Staroga Laza možemo govoriti samo kao o reliktu. Vermeer (1982: 324) pribraja, doduše, govor Starog Laza skupini sjeverozapadnočakavskih govora, no bez dalnjih egzemplifikacija koje bi opravdale pripadnost starolaškoga idioma tako važnomu korpusu. Znakovit je i njegov opis goranskih zapadnočakavskih

³⁰ Premda ga ubraja u korpus čakavskih ikavsko-ekavskih govora smještenih u tadašnjoj općini Delnice (usp. bilješku 9 ovoga rada), Lukežić u nastavku ne donosi starolaške potvrde, već pretežno iz triju gore nabrojanih punktova, uz nešto češće opserviran govor Brestove Drage. Time se ni govor Staroga Laza ne može promatrati u preciznijemu dijakronijskome presjeku pa je zabilježena akcenatska konzervativnost, potvrđena u Benkovcu Fužinskome, Slemenu i Slavici, za govor Laza (s velikom vjerojatnošću) pretpostavljena.

govora kao svojevrsnoga »mosta« između govorā vinodolskoga tipa u kojima je neocirkumfleks važnim obilježjem i kontinentalnih govora Ogulina i Vrbovskog u kojima on nije potvrđen. Skromne potvrde toga naglaska proizlaze (osim iz stupnja inovativnosti) i iz geografske pozicioniranosti samoga mjesta: dok je glavnina zapadnočakavskih govora koncentrirana zapadnije, Stari Laz uvučen je, u odnosu na ostale govore korpusa, duboko u goranski istok. Takva odvojenost od matice zasigurno nije pogodovala očuvanju specifičnih naglasnih karakteristika, a ostaje otvorenim pitanje i je li u slučaju tih nekoliko potvrda možda riječ o duljenjima po uzoru na susjedni kajkavski govor Ravne Gore. Ostale su potvrde 3jd. prezenta: *briše, riže, lègne, rìne, obiùje, jàše, sìje, počíne, nìče, plàče, zìne, màže*. Ovjereni su i među glagolima šeste vrste likovi *verúje* 2jd. prez. te *kupûje* 3jd. prez., no kako je u infinitivima ovih glagola naglasak na osnovi (*veròvat* i *kupòvat*) i nije zadovoljen uvjet polazišno naglašenoga infinitivnoga nastavka -at, i u ovim je primjerima posrijedi duljenje kakvo poznaju i brojni goranski kajkavski govori.

Kratki je naglasak dobro očuvan na starome naglasnom mjestu u medijalnome položaju, dok u finalnome nije ovjerен (ne računajući riječi stranoga podrijetla). Na prvoj slogu u riječi kontinuira polazno kratke ishodišno naglašene slogove ili dolazi kao rezultat retrakcijā: *vòda, jùtre* ‘sutra’, *ðzeg* ‘žarač’, *zàpryo* rpr. s. jd. ‘zatvorilo’, *tìčica, dèlaš* 2jd. prez., *přtiš* 2jd. prez. (*přtit* ‘praviti prtinu u snijegu’), *pěćica* ‘maramica’, *ðgań, mèdvid, šenìca, sikìra, koprìva, nedìla, korìto, telìca* ‘junica’, *povatiča* ‘orahnjača’, *mešnàča* ‘vrsta kobasice’, *pondìlak, krvavice*; Gjd. *medvída, lopàte*; rpr. m. jd. *ubòlel, ošpòtal, donèsal, dotèkal*.

Preskakanje naglaska na proklitiku uglavnom se ne provodi, tijekom naših istraživanja ovjerili su ga sporadično tek neki govornici: *na pàši, na ràme, od tèbe, kod mène, po vòdu, na pàšu, dòšal san na Làz, va zràk, ne mòren; nà Laz, vâ zrak, kòd nas*.

4. Iz morfologije

U ovome radu predstavljamo osnovne (izabrane) morfološke značajke prepoznate kao općečakavske specifičnosti, s posebnim obzirom na značajke nečakavskoga podrijetla, potvrđene u obližnjoj Ravnoj Gori, ali i regionalno – diljem Gorskoga kotara. Morfološki sustav starolaškoga govora pokazuje zadržanu starinu svojstvenu ostalim čakavskim govorima u istoj skupini govora i tek poneku inovaciju, uz evidentirane značajke tipične za kajkavske govore.

U Gmn. svih triju rodova potvrđen je ništični morfem (najčešće uz brojeve): *dìnar, (pêsto) mètar, (pâr) cìbur* ‘sorta šljive’, *sél, pôl, (dvàjset) kùn, gödin, iz Połic, (pét) krâv, jàbuk, ðvac, minût, hrùšak, (dèvet) ûr (Kùlko je ûr?)*, *iz Dèlnic*; uz morfem -i zabilježen u Gmn. muškoga roda: *nòvci, stòli* (*Nî tîh stòli.*), *mûži*

(*Něma níhovih mûži.*), *kłûči*. Nulti morfem u Gmn. oznaka je starine u starolaško-me morfološkom sustavu, kakva je zadržana u goranskim (i šire) govorima svih triju narječja.³¹

Oblik za DLImn. imenica svih triju rodova ujednačen³² je uvođenjem jednoga od postojećih nastavaka tih triju padeža: m. i s. r. *-in*: *na dřvin*, *z ocvírkin*, *mûškin*; *na kôlin*, *korítin*; ž. r. *-an*: *s īglan*, *na cěstan*, *lêskan*, *po lôjtran*, *na Bélin stênan*, *krâvan*, *žěnan*, *va Dělnican*.

U Gjd. i NAVmn. imenica ženskoga roda prevladao je nastavačni morfem *-e* nekadašnje palatalne deklinacije što potvrđuju i primjeri: *lopäte*, *žěne*, *rûke*, *nôge*, *krâve*.

U Ijd. ž. r. preteže nastavačni morfemi *-on*, uz potvrđene primjere s *-un*³³ u nekih (ne svih) govornika: *žěnon/un*, *nôgon/un*, *rûkon/un*, *mâšçon*, *motîkon*, *lisícon*, *sâkon kùcon*. U Ijd. m. i s. r. prevladao je nastavačni morfem nekadašnje nepalatalne deklinacije *-on* neovisno o dočetku osnove: *mâslon*, *díteton* (*Zel je žěnu s ditèton.*), *plèxon*; *nôžon*, *mûžon*.³⁴

U snimljenome materijalu ovjerena je samo kratka množina imenica m. r., npr. *kumi*, *kłûči*, *mûži*, *stôli*, *žlîbi*; bez provedene sibilarizacije u množinskim primjerima: *râdniki*, *ocvírki*, *něcaki*, *bùbrigi*.

Infinitiv je redovito okrnjen, kao u svim goranskim govorima:³⁵ *bîžat*, *dělat*, *îskat*, *mětnit*, *pozâbit* ‘zaboraviti’, *rěć*, *veròvat*, *změrit*, *zíprat*.

U 3mn. prezenta poopćen je morfem *-ju* za glagole svih četiriju paradigm:³⁶ *céju*, *gréju* (*Öni se īgraju*, a *krâve gréju kamo céju*.), *dôjdeju*, *īgraju*, *tâncaju*, *bùju*, *mîsliju*, *hôdiju*, *kûpiju* (*Kûpiju se polovice*.).

Specifičnost u čakavskome govoru Staroga Laza nastavačni je morfem u 2mn. prez. potvrđen u glagolima: *îmašte*, *céšte*, *bûšte* (*Cêlu kñigu bûšte napîsale*.), *pěčešte* (*A vî pěčešte kolâče za pîr?*), *rěčešte*, *pěšte* (*Vî pěše v Rîku*.), *gréšešte*

³¹ Usp. Barac-Grum i Finka (1981: 422), Lukežić (1990: 108), Malnar Jurišić (2017: 206–207), Marinković (2018: 138, 144, 149), Crnić Novosel (2019: 131–133).

³² Još se 80-ih i 90-ih god. prošloga stoljeća pisalo o njegovo težnji k ujednačavanju, uz potvrđene oblike s neujednačenim nastavcima (Barac-Grum i Finka 1981: 422; Lukežić 1990: 108).

³³ U kontekstu ostalih goranskih čakavskih govorova, nastavak *-un*, koji predstavlja arhaičnost u tim sustavima, potvrđen je u zapadnim i-e govorima Benkovca, Brestove Drage i Slavice (Lukežić 1990: 107) i ekavskom govoru Mrzle Vodice (Vranić 2005: 300) te u istočnim čakavskim govorima (usp. Matešić 2006).

³⁴ Što je različito od tumačenja u literaturi o goranskim i-e čakavskim govorima: *-un* za Ijd. ž. r., a alternacija morfema *-on/-en* u zavisnosti od konsonanta na dočetku osnove u imenica m. i s. r. (Lukežić 1990: 107).

³⁵ Usp. Barac-Grum (1993: 192), Lisac (2006: 107), Malnar Jurišić (2017: 211), Marinković (2018: 174).

³⁶ Usp. Lukežić (2015: 316).

(*Kämo grëšte?*)³⁷ itd. Prema tumačenju Josipa Lisca (1999: 152), taj je morfem dobiven analogijom prema nastavku -š u 2. licu jednine, preuzet iz tematskih osnova.³⁸ Navedenu pojavu tumačimo arealnom značajkom potvrđenom na širem kajkavskom gorskotarskom terenu,³⁹ a neminovno je u starolaški govor donesena iz susjednoga govora Ravne Gore.

U govoru se Staroga Laza futur tvori, kao u većini kajkavskih goranskih govora⁴⁰ i kajkavštini uopće, svršenim prezantom glagola *biti*: *bùn*, *bùš*, *bù*, *bùmo*, *bùste* (uz rjeđe *bùte*), *bùju*⁴¹ i glagolskim pridjevom radnim (*Čà bun jâ sad govòrlila?* *Jâ bun šâl Mrkòpał.* *Tî buš predâvala?* *Buš dôšal još?* *Bùš mi tô naprâvil?* *Sâd bu imala osâmnajst.* *Čà Jôso, nîš bù z nâs?* – *Bù, bù, nîš bù*). Buduća se radnja, rjeđe, izriče i tvorbom futura pomoćnim glag. *htjeti*, primjerice: *Niki će dôjt.*

Za tvorbu kondicionala rabi se pomoćni prezentski oblik svojstven sjeverozapadnim čakavskim sustavima,⁴² zastupljen i u susjednim štokavskim ikavskim govorima Mrkoplja i Sungera (Crnić Novosel 2019: 203): *bìn* (*nè bin*), *bìš*, *bî*, *bîmo*, *bîte*, *bîju* (*Bin šâl v Riku.* *Čà biš têla?* *Bimo rëkli...*).

Ovaj govor čakavskim određuje i upitno-odnosna zamjenica *ča*: *Čà dëlaš?* *Čà ćeš?* *Čà bun jâ sâd?* *Čà ja znân?* *Čà će òna, nè znan jâ?* *Čà ti je òno cûra?* *Ča nè?* *Čà biš têla?* te njezini kompoziti: *zâč*, *pôč* (*grëš*), *nâč* (*se pȑtiš*); *nîš* ‘1. ništa; 2. nešto’ (*nîš bù z nâs*, *nîš drûgo*, *nîš ni naprâvil*, *nîš od čòvika*); *nîčesa* ‘ničega’ (*Nîčesa nî*). Upitno-odnosna zamjenica za živo glasi: *kî* ‘tko’ (*Kî je rëkal?*; *Kî, ča mî?*). Uz to, za značenja ‘nitko’ i ‘netko’ rabi se i zamjenica *nîki*.

5. Zакљуčак

Rezultati ovoga istraživanja potvrdili su da je Stari Laz čakavsko gorskotarsko selo, govor koji Lukežić (1990: 106) svrstava u primorski poddijalekt ikavsko-ekavskoga dijalekta čakavskoga narječja, Strohal (1935) pa potom Lisac (1997) spominje u kontekstu tronarječnosti, a Barac-Grum i Finka (1981) odre-

³⁷ Kao u mnogim čakavskim, ali i nečakavskim govorima (s razlikom u 2mn. prez.), ovjereni su sljedeći prezentski oblici glagola u značenju ‘ići’: *grén*, *grëš*, *grê*, *grëmo*, *grëšte*, *grëju*.

³⁸ Usp. i Lukežić (2015: 293–299).

³⁹ Taj je nastavak obilježe zapadnih goranskih kajkavaca (usp. Barac-Grum 1993: 193–196, Lisac 1999: 152; 2006: 107–108, Malnar Jurišić 2017: 212), dok u istočnih izostaje (usp. Marinković 2018: 175).

⁴⁰ Usp. Barac-Grum (1993: 201), Lisac (2006: 108–109), Malnar Jurišić (2017: 213), Marinković (2018: 190).

⁴¹ U štokavskome govoru Mrkoplja (i susjednoga Sungera), također su evidentirani primjeri svršenoga prez. *bùmo*, *bùte*, koji su danas sve rjeđe u uporabi (usp. Finka 1977: 192; Crnić Novosel 2019: 202).

⁴² Usp. Lukežić (2015: 347).

đuju govorom koji pripada skupini zapadnih čakavskih govora Gorskoga kotara. Na istočnoj strani taj govor zaokružuju kajkavci u Ravnoj Gori, a na zapadnoj štokavci ikavci u Mrkoplju, s administrativnom i geografskom granicom u predjelima nekadašnjega Cagara (na istoku) i (Poljičke) Kose (na zapadu). Pomoću obrađenih podataka prema tradicionalnome dijalektološkom ključu govor se Staroga Laza – uzimajući središnji neodvojeni dio samoga sela u obzir – smjestio među čakavske govore primorskoga i-e tipa (među zapadne goranske čakavce), kao što je i u dosadašnjim dijalektološkim podjelama evidentirano. Tomu u prilog ide mišljenje domicilnoga stanovništva koje svoje mjesto doživjava čakavskim punktom (*Kî, čà mî? – Mî smo Lăzarci. Govòri po lăzarski... Nêmamo mî tu kâj uòpće, mî ìmamo svè sa čà.*) navodeći da je centralni dio sela čakavski, s napomenom da se na istočnom izlazu već govorи »onako kako Ravnogorci govore« (*Na Câgaru, tû di govòre kâj*), a na zapadnome, u predjelu tzv. Kose »isto kao i Mrkopaljci«.

Analizom se sakupljenoga materijala potvrđila pripadnost starolaškoga govoru zapadnomu tipu čakavaca u podjeli gorskotarskih govora, s tipičnim čakavskim (primorskim) značajkama poput ikavsko-ekavskoga refleksa, pojačane vokalnosti tipa *kâdi*, *vâvik*, zamjene prednjega nazala vokalom *a* u *jâčmen*, tvorbe kondicionala oblicima *bin*, *biš...* i sl., ali i s evidentiranim specifičnostima koje ga razlikuju od ostalih zapadnih čakavskih govora u Gorskom kotaru (ponajviše inovacije u akcentuaciji i morfološkome sustavu). Razlog tomu zasigurno leži u činjenici da je udaljen i izoliran od ostalih govora svoje skupine te višestoljetno omeđen dominantnim kajkavcima u Ravnoj Gori i Mrkopaljcima štokavcima ikavcima – koji predstavljaju nasljednike nekadašnjih jakih i prvih trgovišnih posjeda u Gorskom kotaru. Zabilježene značajke koje ga povezuju s okolnim govornicima nečakavskih idioma tumačimo nanosima iz kajkavskih ili štokavskih obližnjih govora (primjerice morfem *-šte* u 2mn. prez., tvorba futura svršenim prezentom gl. *biti*). Takva geografska izoliranost i isturenost prema istočnim čakavskim goranskim govorima – predstavnicima kontinentalnoga poddijalekta i-e dijalekta čakavskoga narječja i omeđenost nečakavcima koji uživaju prestižno mjesto na lingvističkoj karti Gorskega kotara – ostavlja trag na starolaškome jezičnom sustavu. Nažalost, ovako ogoljena analiza, bez mogućnosti usporedbe s bliskim čakavskim govorima u Gorskom kotaru, lišena je dubljih zaključaka koji bi potvrđili ili opovrgnuli isto podrijetlo svih čakavskih zapadnih govora na području Gorskega kotara. No, novim sveobuhvatnim istraživanjem čakavskoga gorskotarskog prostora zasigurno će se produbiti spoznaje o njihovim sličnostima i razlikama te će se na tom tragu razgraničiti ovi sustavi u zasebne skupine ili pojedinačne govore.

Literatura

- Barac-Grum, Vida. 1990. Gorskokotarski toponimijski sustavi u usporedbi sa sjevernoprimskim. *Rasprave Zavoda za jezik*, 16, Zagreb, 5–13.
- Barac-Grum, Vida. 1993. *Čakavsko-kajkavski govorni kontakt u Gorskem kotaru*. Rijeka: Izdavački centar Rijeka.
- Barac-Grum, Vida; Finka, Božidar. 1981. Govori i nazivlje. *Gorski kotar*. Ur. Josip Šafar i dr. Delnice: Fond knjige *Gorski kotar*, 418–431.
- Bašić, Martina; Malnar Jurišić, Marija. 2016. Hrvatska dijalektološka istraživanja – šćera, danas, jütra. *Croatica*, 40 (60), Zagreb, 63–74.
- Belić, Aleksandar. 1909. Zamětki po čakavskim govoram. *Izvestija Otdelenija russkago jazyka i slovesnosti*, 14/2, Sankt-Peterburg, 181–266.
- Belić, Aleksandar. 1913. Čakavsko zivi. *Južnoslovenski filolog*, 1/1–2, Beograd, 110–113.
- Burić, Antun. 1983. *Povijesna antroponimija Gorskog kotara u Hrvatskoj (1438 – 1975). Goranska prezimena kroz povijest*. Rijeka: Liburnija.
- Chambers, Jack; Trudgill, Peter. 1998. *Dialectology*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Crnić Novosel, Mirjana. 2013. Zajik va kome ča slaje zvoni – zapadna čakavština Gorskoga kotara. *Slovanský svět: znamy či neznamy?* Praha: Červený Kostelec, 21–27.
- Crnić Novosel, Mirjana. 2019. *Štokavski ikavski govor u Gorskome kotaru*. Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje.
- Finka, Božidar. 1977. Štokavski ikavski govor u Gorskem kotaru. *Zbornik za filologiju i lingvistiku*, XX-2, Novi Sad, 167–197.
- Hraste, Mate. 1959–1960. Metodologija ispitivanja naših dijalekata. *Jezik*, 8, Zagreb, 71–81.
- Hrženjak, Juraj. 1993. *Lokalna samouprava i uprava u Republici Hrvatskoj*. Zagreb: Informator.
- Kruhek, Milan. 1981. Postanak i razvitak naselja i život naroda u prošlosti. *Gorski kotar*. Ur. Josip Šafar i dr. Delnice: Fond knjige *Gorski kotar*, 50–52, 281–330.
- Lisac, Josip. 1997. Goransko dijalektno stanje u prošlosti i sadanjosti. *Hrvatski dijalektološki zbornik*, 10, Zagreb, 155–161.
- Lisac, Josip. 1999. *Hrvatski govori, filolozi, pisci*. Zagreb: Matica hrvatska.
- Lisac, Josip. 2006. *Tragom zavičaja*. Split: Književni krug.
- Lukežić, Iva. 1990. *Čakavski ikavsko-ekavski dijalekt*. Rijeka: Izdavački centar Rijeka.
- Lukežić, Iva. 2008. Mrkopaljski govor. *Hrvatski dijalektološki zbornik*, 14, Zagreb, 293–324.

- Lukežić, Iva. 2015. *Zajednička povijest hrvatskih narječja. 2. Morfologija*. Zagreb – Rijeka: Hrvatska sveučilišna naklada – Filozofski fakultet u Rijeci – Katedra Čakavskoga sabora Grobničine.
- Malnar, Marija. 2010. Dijalekti u Gorskom kotaru. *Rasprave Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovje*, 36/1, Zagreb, 47–69.
- Malnar Jurišić, Marija. 2017. Iz morfologije govora Tršća. *Hrvatski dijalektološki zbornik*, 21, Zagreb, 203–216.
- Marinković, Marina. 2018. *Kajkavski govor i istočnoga Gorskoga kotara*. Zagreb – Delnice: Hrvatska sveučilišna naklada – Ogranak Matice hrvatske u Delnicama.
- Matešić, Mihaela. 2006. Frazeologija mjesnoga govora Vrbovskoga. *Fluminensis*, 18, 2, Rijeka, 37–81.
- Skok, Joža. 1972. *Etimološki rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika. Knjiga druga*. Zagreb: JAZU.
- Sokolić-Kozarić, Josip M.; Sokolić-Kozarić, Gojko M. 2003. *Rječnik čakavskog govora Novog Vinodolskog*. Rijeka – Novi Vinodolski: vlastita naklada.
- Strohal, Rudolf. 1935. (pretisak 1993). *Uz Lujzinsku cestu*. Rijeka: Tiskara Rijeka.
- Šimunović, Petar. 2005. *Toponimija hrvatskoga jadranskog prostora*. Zagreb: Golden marketing – Tehnička knjiga.
- Vermeer, Willem. 1982. On the principal sources for the study of čakavian dialects with neocircumflex in adjectives and e-presents. *Studies in Slavic and General linguistics*, 2, Amsterdam, 279–341.
- Vranić, Silvana. 2005. *Čakavski ekavski dijalekt: sustav i podsustavi*. Rijeka: Filozofski fakultet.

Determination of dialect affiliation of the local dialect of Stari Laz in Gorski Kotar

Summary

Already in the earliest published dialect research Gorski Kotar was recognized as a tri-dialectal area and the local dialect of Stari Laz was frequently showcased as an outstanding example of linguistic diversity. It is precisely this established view of Stari Laz as a meeting point of all three dialect groups that has motivated this paper.

In the studies published so far, the local dialect of Stari Laz has only been mentioned in the context of local Čakavian dialects in Gorski Kotar, and the same studies have shown that in the central part of the village the dialect that is predominantly spoken is the Čakavian Ikavian-Ekavian dialect of the “the Slavica

dialect type”, i.e., this dialect’s littoral subdialect. This local Čakavian dialect continues the littoral branch of the Čakavian Ikavian-Ekavian local dialects from Zlobin via Benkovac Fužinski, Sleme, Slavica, and Brestova Draga, merging with the continental subdialect of the Ikavian-Ekavian dialect in Jablan, Presika, and Vrbovsko. On the eastern side of the village, toward Ravna Gora, the local dialect of Stari Laz is Kajkavian, closer to the local dialect of Ravna Gora, which belongs to the western subdialect of the Kajkavian dialect of Gorski Kotar, whereas on the western side of the village, neighboring the Štokavian settlements within the Mrkopalj municipality, it is closer to the Neo-Štokavian Ikavian dialect type as found in Mrkopalj.

As very little has been written on this topic, and on local Čakavian dialects in Gorski Kotar more generally, we have felt additionally motivated to study the speech of native speakers of the local dialect of Stari Laz. This paper aims to either confirm or disprove the claim about the tri-dialectal nature of Stari Laz, and to present a more modern dialectal representation of this area through an analysis of the collected material.

Ključne riječi: mjesni govor, Stari Laz, Gorski kotar, čakavsko narječe, kajkavsko narječe, štokavsko narječe

Keywords: local dialect, Stari Laz, Gorski Kotar, Čakavian dialect group, Kajkavian dialect group, Štokavian dialect group

